A°. 1844. N°. 75.

VRIJDAG DEN 21sten JUNIJ.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

PUBLICATIE,

...nde intrekking der strafbepalingen ...en pogingen tot depreciatie van het ...rculerend medium. (G. B. No. 10 ... 1841.)

IN NAAM DES KONINGS!

...E GOUVERNEUR GENERAAL DER ...EDERLANDSCHE WEST - INDISCHE BEZITTINGEN.

...llen, die deze zullen zien of hooren ..., SALUT! doet te weten.

...demaal de omstandigheden, welke in ...d aanleiding hebben gegeven tot de ...diging der Publicatie van den 16den ...ber 1841 (G. B. No. 10), houdende ...bepalingen tegen pogingen tot depre... ...e van het circulerend medium, thans ...ben opgehouden te bestaan;

...let op de missive van Zijne Excel... ...ie den Minister van Kolonien, van den ...en Januarij 1842, No. 11 | A. Geheim; ...en Kolonialen Raad gehoord in deszelfs ...dering van den 30sten December 1842;

...eeft goedgevonden en verstaan:

...in te trekken en buiten werking te ...de Publicatie van den 16den Oc... ...ber 1841 (G. B. No. 10), houdende ...afbepalingen tegen pogingen tot depre... ...ie van het circulerend medium.

...n opdat niemand hiervan eenige onwe... ...heid voorwende., zal deze op de ge... ...kelijke wijze worden gepubliceerd en ...het Gouvernements - Blad geïnsereerd.

...ldus gearresteerd te *Paramaribo*, den ...en Junij 1844.

B. J. ELIAS.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal,

De Gouvernements Secretaris,

G. S. DE VEER.

...ubliceerd ten zelven dage.

...e Gouvernements Secretaris,

G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 20 Junij 1844.*

Bij resolutie van den Gouverneur Gene...al van heden, No. 764, is op het daar...trent gedaan verzoek, aan den Heer ...C COBLIJN verleend *eervol* ontslag als ...CRETARIS *van den Pupillairen Raad* ... is in diens plaats als zoodanig benoemd ...Heer Mr. A. T. KRUIJTHOFF.

De Gouvernements Secretaris,

G. S. DE VEER.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien zal, ...der de nadere goedkeuring van Zijne ...cellentie den Heer Gouverneur Gene... ..., aan de minst inschrijvende besteden, ...levering gedurende een tijdperk van ...jaar, beginnende den *eersten* October ...komende en eindigende den *laatsten* ...tember 1845, der voor het Gouver...ent benoodigde hoeveelheid *RIJST*, ...*ndsche* of *buitenlandsche*; (zullende ... aan de *eerste*, bij eene con... ... prijs, de voorkeur worden gegeven) en zulks op de konditien en voorwaarden welke voor de gegadigden ten zijnen bureele ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den 20sten Julij aanstaande, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 20 Junij 1844.

De Administrateur voornoemd,

CH. LEERS.

(12647) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, bij inschrijving verkoopen:

Tien ☐ Balen KATOEN,

van de Plantaadje *Maryshope* ⅓ aandeel; aankomende ANNE BODKIN Huisvrouw van PATRICK HAIJNES.

De inschrijvings-billetten zullen ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen, tot Maandag den 24sten dezer, des voormiddags ten *negen* ure.

Paramaribo, den 20 Junij 1844.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,

F. C. COBLIJN.

(16521) Op Vrijdag den 28sten dezer, des namiddags ten 4 ure, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement, door den Vendumeester [illegible], publiek doen verkoopen:

De Slaven genaamd *Mimie* met haren Zoon *Carel*; *Margo* en hare Kinderen en Kleinkind *Doris*, *Brunette* en *Colinette*; en *Merie* met haren Zoon *Frans*.

Paramaribo, den 20 Junij 1844.

M. N. ARLAUD,

2de Commies.

(17491) SEQUESTERS in de Plantaadje *Wolff's Capoerica*, bieden bij publieke inschrijving te koop aan:

43 vaten SUIKER,

waarvan de inschrijvings billetten ter Griffie van het Geregtshof aangenomen zullen worden, tot Dingsdag den 25sten dezer, des morgens ten *half negen* ure, en alsdan worden geopend ten overstaan van Heeren Gecommitteerden uit den Hove; zullende geen regard worden geslagen op zoodanige inschrijvingen, die niet in *decimale* breuken zijn uitgedrukt.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker binnen *veertien* dagen na de toewijzing, voor rekening en risico van den Kooper moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 19 Junij 1844.

(16519) SEQUESTERS in de Plantaadje *Sarah*, bieden om *gereed geld* bij inschrijving te koop aan:

9 Balen Schoone KATOEN,

(zoogenaamde Benis Katoen.)

11 Balen Schoone KATOEN,

(gewoon soort.)

De inschrijvings-billetten worden ter Griffie van het Geregtshof aangenomen tot den 25sten dezer, des morgens ten *negen* ure, om alsdan ten overstaan van Heeren Gecommitteerden te worden geopend; zullende geen regard worden geslagen op zoodanige inschrijvingen die niet in *decimale* breuken zijn uitgedrukt.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Katoen onmiddelijk na de toewijzing ter Waag in ontvangst moeten genomen worden.

Paramaribo, den 20 Junij 1844.

In-Officieel Gedeelte.

Van den 14den tot en met den 20sten Junij 1844, zijn alhier in den Burgerlijken Stand ingeschreven als:

BEVALLEN: Den 12den, Dina Philippina Emanuels, dochter. — Den 13den, Lena Cohen Lobato, Echtg. van Daniel Coronel, dochter — Den 14den, Froumetje Simons, Echtg. van Jacob Abraham Alexander, dochter. — Den 15den, Carolina Gertruida Bruijn, zoon. — Den 17den, Johanna Frederika Elisabeth Brink, Echtg. van Egbert Johannes van Wijhe, zoon. Idem, Meriam Philip Simons, Echtg. van Isaac Robles, zoon.

OVERLEDEN: Den 15den, James Barkel, zoon van Cicilia Kalden, 15 jaren. — Idem, Jean Theodor Marie Mollinger, 19 jaren.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS.

In de zitting der pairskamer heeft de beraadslaging voortgeduurd over de voordragt van wet aangaande het middelbaar onderwijs.

De Heer Merilhou beweert, dat het wetsontwerp niet strijdt met de vrijheid van godsdienst en dat de klagten der geestelijkheid, die over vervolging schreeuwt, niet in het minst gegrond zijn. Wanneer men de geestelijkheid zich opentlijk ziet verzetten tegen den staatsraad, haar de regtbanken des lands en hare uitspraken ziet beleedigen, alsdan moet men, tenzij de oogen opzettelijk voor het licht worden gesloten, daarin eene gemeenschappelijke poging ontwaren tot het herkrijgen eener magt, welke de tijd heeft vernietigd. Men tracht het staatsgezag te verzwakken door het aanjagen van vrees en het doen van beschuldigingen, omdat men op deszelfs zwakheid rekent, ten einde het gewenschte doel te bereiken. Niemand in ons maatschappelijk leven is ontheven van gehoorzaamheid aan de wetten, hoe magtig het gezag van eenen grooten naam, hoe groot de invloed van het talent zijn moge, dit kan niet vrijwaren tegen onderwerping aan de wet.

Al wederom eene bijdrage tot de menigvuldige bewijzen, dat men reddings-pogingen niet dan zeer laat, wanneer alles hopeloos is, moet opgeven. Te Castelnau, in het departement van Lot en Garonne, laat eene vrouw haren emmer in eenen put vallen. Zij poogt met een ijzeren haak den emmer terug te krijgen, kan dien niet behoorlijk vatten, en eindelijk ontslipt ook de haak aan hare handen. Nu daalt een metselaar, Saphi geheeten, in den 15 Ned. ellen diepen put en wel op eene ladder, die, omdat zij niet lang genoeg was, met den man aan een touw werd nedergelaten. Hij komt gelukkig beneden; maar naauwelijks rust het ondereind der ladder, met den last dien zij draagt, op den bodem van den put en vieren de nederlaters dus eenigzins het touw, of de fundamenten van den put bezwijken, de wanden storten in, en de ongelukkige metselaar ligt onder eenen puinhoop van 10

a 12 ellen hoog, begraven. Op het angst geschreeuw der aanwezigen snelt al wat in het dorpje helpen kan, naar de plaats des ongeluks, en 20 a 30 man, onder bestuur van den maire en den pastoor, beginnen het puin weg te ruimen. De pastoor, aan de pligten van zijn kerkleer en ambt getrouw, geeft in de eerste plaats den ongelukkigen bedolvene de absolutie. Vervolgens werkt hij in persoon zoo ijverig mede als een der arbeiders; men graaft en ruimt maar op den middag, na vijf uren werkens, is het gat nog slechts ter halve hoogte van puin en aarde geledigd. De werkenden hijgen van vermoeijenis, en reeds beginnen sommigen, waaronder een persoon van invloed, half luid de aanmerking te maken, dat het noodeloos is zich zoo zeer af te beulen, om een lijk eenige uren vroeger uit den grond te halen, en dat het beter ware, den verderen arbeid tot 's anderen daags te verschuiven. Maar de brave, menschlievende pastoor duldt dit niet; door al den invloed, dien hij bezit, beweegt hij het werkvolk om voort te gaan. Men komt al dieper en dieper; eindelijk beginnen zich openingen te vertoonen, door welke men naar beneden roept; men luistert: geen antwoord. Al wederom wil men den arbeid staken, de pastoor doet dien voortzetten, en ten laatste, welk eene voldoening voor den edelen man! ontdekt men Saphi, en ontdekt hem levend. Door een ongehoord geluk was er onder den voet der ladder, bij de eerste instorting puins genoeg opeen gehoopt om haar te beletten dieper weg te zinken; de arme man stond dus slechts tot aan de dijën in het water. Overigens had zich alles rondom hem zoo ineen gevoegd, dat hij door niets zwaar gedrukt werd en hij bijna geen kwetsuur bekomen heeft, ofschoon hij geen lid verroeren kon en een beletsel hem verhinderde geluid te geven. Hij hoorde alles, vernam met doodsangst hoe men den arbeid wilde opgeven, maar kon noch antwoorden, noch door eenig geraas zijn leven kenbaar maken. — De gelukkige uitkomst werd eerst des avonds ten 8 ure bereikt, zoodat de levend begravene 13 uren in dien verschrikkelijken toestand had doorgebragt.

ADVERTISSEMENTEN.

(16525) ADMINISTRATEUREN der Plantaadje *Dijkveld* 1/2, bieden bij inschrijving te koop aan:

Dertig vaten SUIKER,

waarvan de inschrijvings-billetten ten Kantore van J. FROUIN aangenomen zullen worden tot Maandag den 24sten dezer, des morgens ten 9 ure, en alsdan worden geopend. — Zullende het hoogste bod goedgekeurd zijnde, de Suiker voor rekening en risico van den Kooper binnen *veertien* dagen na de toewijzing moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 20 Junij 1844.

Vermist:

Eene zwarte *K O E*, met een kap op den Staart; die dezelve bij de onderget. terug bezorgd, zal beloond worden.
(17490) C. E. MULLER.

Mengelwerk.

De Bastille.

Eene schuwe huivering deed, ten tijde van Lodewijk XIV en XV, elken aanzienlijken Franschman, bij het noemen van de Bastille sidderen; want die naam omvatte alles, wat den vader des huisgezins, den vrijzinnigen patriot of ook den ligtzinnigen zoon der weelde kon doen schrikken. Als eene donkere rots stak de Bastille het somber hoofd omhoog uit de nevelen der vervlogene tijden, op welken het despotismus met een stalen griffel zijn willekeur graveerde, en de geschiedenis der Bastille is het gedenkboek der stille, gluipende tirannij, welke zoo menigmaal de welvaart van Frankrijks kinderen verwoestte.

Een staatkundige misgreep stortte Frankrijk 200 jaren lang, in eenen rampzaligen krijg. Hertog Willem van Normandie, bekend onder den naam van den Veroveraar, besteeg in den jare 1066 den Engelschen troon, doch behield tevens zijn hertogdom als een leen van de Fransche kroon. Dit werd de heilloze vonk, uit welke naderhand die rampzalige oorlogen ontvlamden, want steeds stonden de koningen van Engeland met hun eenen voet in Frankrijk, en immer poogde de Fransche vorsten het nabijliggend grensland aan zich te trekken.

Meer dan eenmaal sidderde Frankrijk voor de Engelsche legermagten, en de noodzakelijkheid van een schutsweer werd dringend gevoeld. Eindelijk besloot men in deze dringende behoefte te voorzien, en onder de regering van Karel V, legde Hugo Andriot, de burgemeester van Parijs, (prévôt des marchands) op den 22 April 1369 of het volgend jaar den grond tot de Bastille.

Twee hooge torens, door lange muren verbonden, in wier midden zich een poort naar gothische bouwtrant bevond, verdedigde den toegang naar de voorstad St Antoine op de regter oever van de Seine, en de bestemming van de Bastille was aldus, even als die van de tegenwoordige forten rondom Parijs, om de inwoners bescherming en zekerheid tegen buitenlandsche vijanden te waarborgen. Later werd de Bastille met nog zes andere ronde torens voorzien. Het is opmerkelijk, dat Andriot, haren stichter het zelfde lot wedervoer als aan Schwartz den vermoedelijken uitvinder van het buskruid, en Guillottin, den uitvinder der valbijl, hij zelf door de geestelijkheid van ketterij beticht, werd een tijd lang in de Bastille gekerkerd.

Eindelijk doofde het oorlogsvuur tusschen Frankrijk en Engeland in den burgerkrijg van den witten en rooden roos, die Engeland van 1455—85 met ellende overlaadde en Parijs mogt zich ten lange leste tegen zijne erfvijanden, de Britten, veilig achten. Maar in plaats van dit gevaar kwam diktwijls herhaald oproer der onrustige bevolking van de hoofdstad tegen hare regenten en den koning zelven en van nu af werd de Bastille, wat de Parijzenaars thans vreezen, dat de heden opgerigte fortificatien zullen worden, een dwangslot voor de hoofdstad; want haar geschut hield een vierde van de hoofdstad onder moordend bedwang.

Vaster toonde de koninklijken magt sedert het bewind van den sluwen en arglistigen Lodewijk XI en den ridderlijken eersten Frans, die den adel aan zijn hof lokte, door weelde ontzenuwde, en door eere posten aan zijn persoon boeide. De moedig dong nu de adel naar des vorsten gunst en vleide zich neder in den zonneglans van het hof. Hoe veel de adel daardoor van zijne wezentlijke kracht verloor, met des te angstvalliger bezorgdheid waakte hij over zijn uiterlijk aanzien, herkomstige vormen, en de schande van een enkel lid werd voor een schimp op den geheelen familie-stam aangezien. Van daar onderwierpen zich voornamelijk de hoogaanzienlijken volgaarne aan het gebruik der geheime bevelen van verzekering (letters de cachet), dat onder het alvermogend bestuur van den kardinaal Richelieu, op aanraden van pater Jozef dien sluwen capuziner, in trein was gekomen. Door dezen schijnbaar milden maatregel werden aanzienlijke familien eene beschamende openbaarheid bespaard, want een buitensporige, ontaarde zoon, een zijner familie schande aanbrengende bloedverwant kon uit kracht van een bevel tot inhechtenisneming zonder eenig onderzoek, in stille verzekering gebragt worden, wier duur van den wil dergenen die het aanging afhing. Niet minder bedienden zich de ministers, hooge staatsdienaren en de koning zelf van dit middel, om lieden, die hun mishaagden of door vrijzinnigheid gevaarlijk schenen, ongemerkt in het donker van eenen kerker te doen verdwijnen.

Dit opende der tirannij, der intrige, en het drijven der fijnste boosheid een open deur. Eigen en vreemden moesten voor dit onzigtbaar wapen sidderen, een kruipende slavenzin werd de stempel van de hoogere standen in Frankrijk.

Van nu af verkreeg de Bastille eene verschrikkelijke, huivering inboezemende beduidenis. Zij werd namentlijk in eene staatsgevangenis herschapen, zoo als Frankrijk er behalve deze ten minste nog wel 30 andere had. Overeenkomstig den wil van Richelieu voorzag men in 1634 de Bastille met bastions en grachten, vermeerderde de gevangenissen en verwezentlijkte het bekende opschrift, dat in Dantes hel aan den ingang den binnenkomenden toeriep: »*hier laat een iegelijk de hoop achter.*«

De Bastille had slechts eenen ingang. Aan denzelven stond dag en nacht een schildwacht, die gelast was, om volstrekt niet toe te staan, dat iemand uit nieuwsgierigheid van buiten aan den muur bleef staan; schoon men uit het gebouw zelven, niets kon zien. Door deze poort kwam men voor bij een wachthuis aan eene gracht van 120 v. breed. Een ophaalbrug geleidde naar het voorplein waar men aan de regterhand het hôtel van den commandant, maar aan de linkerhand een smallen gemetselden dam vond voorzien van twee wachthuizen, welke dam dwars door de groote gracht liep, en langs welke men over twee valbruggen, door 5 poorten, ieder op het eerste binnenplein uitkwam. Dit plein was 120 v. lang en 80 v. breed, in het midden lag eene fontein, aan elke zijde, ter regter en linkerhand drie der torens; en regt over den ingang, in de breedte een gebouw, door hetwelk men op het tweede binnenplein uitkwam, dat veel kleiner was, dan het eerste, staande aan iedere zijde slechts eene toren. Alle 8 torens waren door eene breeden muur aan elkander verbonden, zoo dat men er gemakkelijk op konde wandelen.

In ieder dezer torens was plaats voor zes gevangenen somtijds zaten twee bij malkander. In het beneden gedeelte der torens waren onderaardsche holen, vol ongemak en ongedierte. Doch deze werden alleen gebruikt voor zoodanigen die men buitengewoon straffen, of door deze marteling noodzaken wilde, hunne medepligtigen te openbaren. De gevangenen werd alleen een rustbed van vunzig stroo gegund.

Boven deze holen waren de zoogenoemde vertrekken, achthoekig, 14 a 15 v. hoog, en van den eenen hoek tot den anderen 20 v middellijns. De gevangenen in deze vertrekken genoten het daglicht, dat in de onderaardsche holen nimmer doordrong. Zij hadden ook nog een soort van bed, en eenig hoewel jammerhartig huisraad. De vensters waren zoo hoog, dat men drie trappen moest klimmen, om er door te zien.

Dewijl ze bovendien klein, van buiten naauw, en van binnen wijd, in een muur van 10 v. dik gemaakt, en van twee, ja sommigen van drie dubbelde ijzeren traliën voorzien waren, kan men gemakkelijk begrijpen, welk een uitzigt dezelve konden aanbieden. Alle schoorsteenen en sekreten waren met ijzer traliewerk gesloten. Weinige gevangenen evenwel waren zoo gelukkig van een sekreet in hun vertrek te hebben, bij de meesten moest de natuur zich gewennen aan de uren, waarin de stokbewaarders in de vertrekken kwamen. Behalve de onderaardsche holen waren nog andere gevangenissen opzettelijk geschikt om de arme gevangenen te kwellen. Te weten de zoogenaamde vogelkooijen, 8 v. en 6 v. breed, gemaakt uit zwarte houten, overal met ijzer-blik beslagen traliën. Drie zulke kooijen trof men in de eerste verdieping aan, en hier was de gevangene volkomen als de wilde dieren in een menagerie opgesloten. Eten en drinken werd hem, door middel van eene bewegelijke draaischijf, toegereikt; en op dezelfde wijs hem ook de uitwerpselen weggenomen.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.